

EL MEU LLOC PREFERIT DE CATALUNYA

Candela Figueras

“Em sento com a casa en un racó de la Cerdanya”

OLGA VALLEJO

Sent montblanquina, el Pirineu que primer va conèixer la comunicadora Candela Figueras, i que li agrada, és el del Pallars Jussà i Sobirà. Però ha acabat a la Cerdanya. “Per a mi, la Cerdanya era el Pirineu dels barcelonins, amb el túnel del Cadí donant-hi pas. I potser, fins i tot, la menys tenia una mica, però ara que la conec, sé que és un lloc privilegiat, autèntic i ben connectat. I em sento afortunada de poder-lo gaudir”. A més, un dels esports que sempre li ha agradat és l'esquí. També la fascinen els poblets de pedra, trobar-hi encara gent genuïna dels llocs, sentir remugar les vaques i el repic de campanes.

Havent crescut entre Lilla i Montblanc, a la Candela li agrada la vida de poble, les seves cases diferents i enganxades les unes a les altres, la gent saludant-se pel carrer i fent-la petar als bars i veure els camps treballats. “Em donen pau i calma. I això ho trobo a la Cerdanya, tot i que reconec que molts caps de setmana ens movem per la comarca fugint de la gentada que hi ha”, explica. Té la teoria que la gent de poble s'entén, com si tinguessin un ADN especial: “Te'ls has de guanyar de mica en mica i després t'ho donen tot, com els gats de masia, que

al principi desconfien, però després són propers i generosos. M'hi sento com a casa”.

Els últims quatre o cinc anys, sempre que pot s'hi escapa: “Tinc la sort i el privilegi de poder estar aquí i desconnectar, en un pis que els sogres van comprar fa molts anys”. Gaudeix caminant amb els gossos en una esplanada que està a prop de casa. Quan passen a l'hivern, la meravella és el baf de fred que surt a primera hora del matí. “Petits detalls que abans no necessitava, però ara penso que tant de bo pogués viure aquí una temporada”. Creu que cadascú té diversos llocs preferits en funció de l'etapa vital, i ara la seva li demana Saga: “M'agrada veure el Gus i la Leia corrent lliures pels camins i sense sorolls estridents, tan diferent de Barcelona”.

Si no va a esquiar, prefereix aixecar-se amb calma, fer un cafè, anar a passejar a la muntanya, potser arribar fins a Ger, remullar-se a la piscina, parlar amb la Izaskun del xiringuito, tornar a casa, fer una mica de feina i anar a algun bar a fer-la petar: “Al David's d'Alp em trobo gent que són casa, m'agrada trobar-me l'Isidru o el Keke i xerrar una estona. Soc feliç fent un vermut amb ells”.

Quan és a la Cerdanya aprofita per descansar i desconnectar. Li sembla curiós que quan vivia a Montblanc necessitava la llibertat que li oferia Barcelona. I ara necessita la vida de poble.